

DESNONATS

Desnonament de Maricarmen

Iran, Gaza, Ucraïna, dictadors en plena orgia, sequeres, inundacions, incendis, tràfic de drogues, assassinats a la llum del dia, l'extrema dreta afinant els seus himnes, els bancs celebren els seus aquelarres, els fons voltors multiplicant-se, desnonaments a dojo... silenci.

I un dia, treuen del pis a Maricarmen, una anciana de gairebé noranta anys que portava vivint a la casa tota la vida. I, de sobte, la societat surt al carrer per dir *prou*. Per què? Què ha fet que Maricarmen esdevingui símbol de la brutalitat capitalista? Ni l'edat, ni el seu futur, ni la seva llarga resistència fins ara anònima, ni les conseqüències físiques i morals que patirà, difereixen gaire de la majoria de desnonats. N'hi ha que s'han suïcidat, n'hi ha que viuen al ras, n'hi ha que han perdut els fills. Molts no han tornat a somriure i malgrat tot, els ha acompanyat el silenci social.

Ara, a la Maricarmen, l'acompanyem tots. La societat civil, l'administració local (la mateixa que no havia fet res fins aleshores), l'Empresa Municipal, l'Ajuntament, fins i tot els voltors que la

van treure impunement del niu, el mateix govern, tot volent agilitzar la llei d'habitatge... Tots pendents de la Maricarmen.

I és que arriba un dia en què la vergonya, la pròpia i l'aliena, no s'aguanta més i que et peta a la cara i t'esquitxa. És cert, molts dels protagonistes actius o passius del desnonament de la Maricarmen no tenen vergonya; de fet, poden sobreviure gràcies a aquesta manca de sentiments i de moral, però la societat civil conserva encara en la seva ingenuïtat un punt de pudor i un dia, gairebé per instint, surt al carrer i diu *prou*. És just aleshores quan el funcionariat polític i econòmic es posa en marxa per a esborrar la seva culpabilitat. Ni un minut abans.

Potser no ens adonem que el cas de Maricarmen és un exemple recollit a l'atzar, que, de fet, els funcionament dels estats és això, un constant provocar, una preconcebuda dominació del més feble, un indigne aprofitar-se dels que no han pogut arribar al poder del diner i de la política.

Així estem i així continuarem molts anys després d'haver-nos oblidat de la Maricarmen. No ens fem il·lusions, no hi ha remei, qui mana estreny i, si pot, ofega.

